

מבוא

מאז ה 12 באפריל 1970 ההוא, בשבילי זו מהפיכה. M. Aumont
 ב 29 במרס מעודדת על ידי אימה, שחייתה עד גיל 94, אחרי 4 שנים ללא כומר ב
 Madeleine, Putôt-en-Auge התכוננה לקראת הפסחה. היא מתוודה ומתייחדת
 ביום הפסחה.

ביום הראשון אחרי הפסחה, אחרי שהתייחדה, בחזרה לכרוצ "משהו בלתי מובן קרה...
 הרגשתי מן חולשה... הייתי כמו שיכורה משמחה, מאושר. נדמה היה לי, שאני מגלה עולם
 אחר." והדבר נמשך עד שיבתה הביתה. זה היה ב 5 באפריל.

ביום ראשון הבא, ב 12 באפריל 1970 השמחה הפנימית הזאת שלטה בי, אבל הפעם
 הרגשתי נוכחות שאינה מן העולם הזה. נוכחות "ישו", של רוח הקודש, כוח אל טבעי
 השתלט בי, נוכחות מתוקה. העולם הפסיק להתקיים. גופי לא היה. נשאר רק האל בי ואני
 בו."

ביום הראשון השלישי אחרי הפסחה, 19 באפריל, "השמחה הנפלאה הזאת הופיעה שוב".
 היא החליטה להתוודות אל ארון הכומר, כי : "זאת לא אני שחייה, זה ישו שחי בי."
 הכומר נתן לה את האפשרות להתייחד במשך השבוע, "כול כך ארוך הוא לחכות מיום
 ראשון ליום ראשון... שום דבר אינו יכול להחליף מסה. זה היה Jésue Hostie שהצילני
 מן הספק ובכול מסה, אני רואה באמת את ישו מבעד לכומר, בתנועותיו מאמש של התאוה,
 ואני רואה את רוח האל באה למזבח פדי להתמסר לכולנו."

הכול משתנה, אם מעניקים את הכול לאל כול בוקר ב"אהבה אליו" שנתן את חייו למען
 כול אחד מאיתנו. ישו קם לתחייה, כולו חי : כול הימים, אני חי את התחייה הזאת... אל
 תניחו ליום בלי להתפלל, בלי לחשוב על ישו, על כול אלה הסובלים, הבוכים... התפילה
 מאחדת אותנו אל ישו ונותנת לנו את השמחה הרוחנית שכול רכוש תומרי לא יכול
 להחליף... לא המדע, לא החוכמה האנושית, לא המילים היפות שיכולים לומר לך, מסוגלים
 לפתוח את לבו של לא מאמין באל. ההמרה אינה מלאכת האדם, האל צריך למשוך אותו
 ברוחו. בלי רוח הקודש האגם הוא אפס, אינו יכול לעשות דבר.

צריך להתפלל ב"אהבה" כי בלי רוח האל אין אנחנו דבר. הוא שומר עלינו ללא הרף,
 אמרו זאת לכולם, האל שומר עלינו בכול רגע ואם אנו יודעים אותו והבנו אותו היטב,
 נוכל להודות לו. רק האל יכול לשנות כך את לב האדם, אבל כדי לקבל את רחמי ש
 האל צריך להתפלל הרבה באמונה."

ברוחי, הכול שר את ההלל לאל, הפרחים, הבושם שלהם, העצים, טל הבוקר, כול הקיים, כול דבר חי, הוא רוח האל, פי כאן עלי אדמות, הכול שר את ההלל לאל... לפנים תהיתי בקיום האל, לחי לא היה שום עניין, עצובה, חמישה ילדים לגדל, חוסר אמצעים כספיים... אבל מאז ה 12 באפריל 1970, זאת התחייה של רוחי, של נשמתי, הדאגות החומריות נעלמו, השלווה הפנימית מתרוממת מעל כול דבר קיים עלי אדמות... השמיים הם בקצה חיינו הארציים..."

המראה הראשון

"תפרסמו את הצלב הזה ותשאו אותו..."

יום שלישי 28 במרס ב 4:35 בבוקר.

הנה יום שלישי של השבוע הקדוש 1972.

בעלי חזר לעבוד ב 4:30 בבוקר.

בדומה לאמש והימים שקדמו, קמתי, ירדתי לסגור את הדלת מאחוריו. עליתי, פתחתי את החלון, השמיים היו מכוסים עננים שנעו מהר מצפון מערב לדרום מזרח. היתה רוח חזקה. לא ירד גשם, היה די בהיר. היתה צריכה להיות לבנה. הבטתי בשמיים, העננים הכבדים האלה שנעו מהר.

התכוונתי להתפלל ב Ste Trinité. לא התחלתי לומר את המילה הראשונה.

פתאום הבחנתי בסוף האופק, קצת מימיני, אור מסנוור. הוא האיר את כול האופק, בדומה לברק בזמן גשום. אבל האור הזה נשאר, בעוד שהברק נמשך רק שנייה. פחדתי.

סגרתי את החלון וחזרתי לשכב. התכסיתי כדי לא לראות דבר.

כעבור כשמונה עד עשר דקות, התרוממתי על מיטתי. לא היה עוד האור בחלון. האור מה מסנוור, שיכולתי לראותו בלי לזוז. אז קמתי וניגשתי לחלון. לא היה דבר.

כמה רגעים לאחר מכן, ראיתי משהו מצטייר בשמיים, במקום שבו ראיתי זה עתה את האור. הכול לבש צורה בבת אחת, הנה איך :

הבסיס, הורעות, החלק העליון הצטיירו יחד, לאט, לאט, והלכו להצטרף למרכז הצלב. כאשר הצלב עוצב, היה ענק, נפלא, יותר זורח מהיום, כולו פשוט וישר, קצת יותר

גדול מהצלב של ה Calvaire de Dozulé כאשר אני רואה אותו מקרוב.
 היה מרשים אבל יפה ביותר, נעים להביט בו, ובכול זאת היה בו אור מסנוור.
 כמה יפה היה על הגבעה הקטנה מול הבית, ביום שלישי 28 במרס בין 4:30
 ל 4:50 בבוקר.

היה רק הצלב. ישו לא היה.
 ועל הגבעה הקטנה, לכול היה צורה של Calvaire.
 כמה שניות לאחר מכן שמעתי שלוש מילים אלה :
"Ecce Crucem Domini." (הנה צלב האל)

שלוש מילים אלה הדהדו כמו בכנסייה. הם היו קולניים. נדמה היה לי שהמילים נאמרו
 לעולם כולו ושכדור הארץ שלגו היה רועד מהקול העמוק הזה.
 הצלב הענק הזה, הקול הזה באישון הלילה היו מרשימים.
 אחר כך הצטלבתי.
 הצלב הנפלא היה עדיין ניצב לפניו, ענק ויפה. כמה יפה היה, באורו הזוהר. לא ראיתי
 דבר כה יפה וכה מאיר.
 אחר כך שמעתי משהו שדיבר לידי. הקול הזה היה כה נעים, אף יצור עלי אדמות לא
 דיבר איתי כול כך לאט.
 חשבתי שהיה זה ישו.
 שמעתי :

"תפרסמו את הצלב הנה ותשאו אותו."

כמה שניות לאחר מכן הכול נעלם בבת אחת.
 כאשר הוא הופיע, הוא עוצב לאט לאט, אבל הוא נעלם בבת אחת, ולא ראיתי עוד
 דבר.
 זה היה ביום החמישי הקדוש בדרכי להתוודות שאמרתי את הדבר לאדון הכומר.
 הוא הפציר בי כרי לדעת ; שאלתי אותו שלושה ימים קודם לכן מה המשמעות של :

"Ecce Crucem Domini".

לולא הפציר בי, חושבני שלא הייתי אומרת לו כול כך מוקדם. אך הוא חייב היה לדעת. בלי כול ספק, שלוש המילים האלה היו מיועדות לו והייתי צריכה לומר לו את הכול. לא היטלתי ספק בסודיות שלו. כומר צריך לשמור סוד.

ובכול זאת כולם, אני חושבת היו צריכים לדעת זאת. האל לא נראה ולא נשמע לאדם אחר בלבד.

בו ברגע אמרתי ל Abbé L'Horset (הכומר של הקהילה ב 1972) לא לדבר על כך לאיש. אבל יותר מאוחר אמרתי לו: "אתה חופשי לדבר על כך למי שאתה חושב שצריך, אבל שהשם שלי לא יודע."

אם איני רוצה שהשם שלי יודע, אל נא תחשבו שהדבר הוא מבושה או מצניעות, לא.

אבל כול זאת ניתן לי על ידי ישו החזק מכול.

לי, לעצמי, אין דבר, אין לי אף יכולת, שמי הוא לא כלום.

לא בי צריך לדאות בכול הדבר הזה.

זה האל, ישו, רוח הקודש, שהיא הכול יכולה.

אני חוששת שיסתכלו בי ברחוב כתופעה, יצור יוצא מן הכלל שעליו מצביעים ואומרים

"זאת היא שראתה את הצלב של ישו, ששמעה את דבריו..."

אין ידי בדבר.

אני רק יצור פשוט מאוד, זו הסיבה, שאיני רוצה שהדבר הזה יפורסם, בגלל שמי,

שאינו אומר דבר.

"תפרסמו את הצלב."

ללא ספק בדברי, להזכיר לאנשים שאני פוגשת, שישו סבל כדי להצילנו, שזכרו:

- שהצלב שלו הוא ניצחון,

- שהצלב שלו הוא תקוותנו היחידה,

- שהצלב שלו צריך תמיד להיות בנו, בליבותינו,

- שהצלב שלו ניצב תמיד על העולם.

הו! צלב אהוב של ישו שהוכתם בדם כדי לגאול את כול בני האדם!

האמינו לי, אדבר על ישו ועל הצלב שלו בכול לב ובכול אמונה. וגם:

" תישאו אותו."

לפעמים קשה מאוד לשאת את הצלב.

זאת אומרת להסכים לכול הצער, לכול הסבל. כן, קשה ביותר.

אבל כאשר אנו בטוחים שישו קיים, שהוא חי, שהוא כאן, בכול רגע מחיינו, שמרגישים בנוכחותו, הדבר צריך להמתיק את כול הצער, את כול הסבל, את כול הדאגות האלה. ישו, עצמו, לא סבל למען כולנו ?

ומהו הסבל הנפשי והפיזי שסבל. הוא הוכה, הועולב, ירקו בפניו, נתנו לו חומץ

לשתות, ובמצב גוראי זה, אמר :

“אבי, סלח להם, אינם יודעים מה הם עושים.”

איתה מאיתנו יהיה לו האומץ לסלוח לתליין שלו ?

היה צריך להיות ישו שיסכים לשאת סבל כה רב לגאול את העולם.

למחשבה זו, עינינו ידמעו.

ובכול זאת, כמה אנשים אינם יודעים את ישו, שוכחים אותו.

אף אחד אינו חושב על הצלב של ישו, השולט בעולם, הצלב העצום הזה, נפלא, זוהר

מאור הזורח באופק.

סמל לעוצמה, הצלב שולט על כדור הארץ.

כדור הארץ הזה צריך להיות קטן ביותר על יד עוצמתו של האל.

היינו כולנו צריכים לרעוד מול מחזה כזה.

כול הקיים כאן הוא אפס, לעומת מה שראיתי, שמעתי בבוקרו של ה 28 במרס,

ב 4:35.

המראה השני

“הגיע הזמן לגאול את כול החוטאים שאינם אוהבים

את ישו”

יום רביעי 8 בנובמבר 1972 ב 4:35 בבוקר.

השבוע מיום שני 6 בנובמבר, בעלי עבד בבוקר ב 4:30.

בשעה זו אני נוהגת להיות בחלוני, שלזבת זרועות מול המקום שם היה הצלב.
חשבתי לעולם לא לראות אותו שוב.

ביום רביעי ה 8, אני ניצבת בחלוני הזרועות שלזכות. כמה דקות לאחר מכן, בהיותי במצב הזה, הצלב הנפלא הזה מצטייר שוב לפני, כמו מקודם. ארבעת הקצוות של הצלב לבשו צורה בהתקרבם לאמצע.

כמה שניות אחר כך שמעתי :

“ חרטה, חרטה.”

כמה שניות אחר כך :

“הגיע הזמן לגאול את כול החוטאים שאינם אוהבים את ישו.”

(או, בהיותי קפואה מהתפעלות, קיבלתי סוד, הנוגע לאיום נגד האנושות.)

הקול הזה דיבר אלי לאט, לאט, ונשמע עצוב מאוד.

הצלב הזה היה נפלא בזוהר, בצחות. לעומתו אף אור עלי אדמות, לא יוכל להידמות

לו. לא אור השמש, לא האור החשמלי, היפה ככול שיכול להיות.

האור השמימי הזה אינו מסנוור את העיניים. הוא מסנוור את הרוח בלבד. כאשר הוא

עוזב אותי, אני כולי מתעצבת. נדמה לי אז, שאני נמצאת באפילה, אפילו ביום בהיר.

הייתי רוצה למות כדי להימצא באור האלוהי הזה ולהתבונן בו לעולם.

הו ! אתם, העתידים לקרוא את השורות הלה :

חזרו בתשובה,

היטהרו,

הגיע הזמן להציל את רוחו,

הגיע הזמן לפנות אל ישו.

אני מתחננת, ישו מבקש זאת מכם.

אל תאמרו “ מאוחר מדי”.

אל תאמרו “ אני מבוגר מדי, קלקלתי את חיי”.

אל תאמרו “ חטאתי יותר מדי”.

אל תאמרו " לא חשוב, נראה, כבר".

לעולם לא מאוחר לפנות אל ישו.

ישו טוב, הוא יסלח לכם, אף בדקה האחרונה של חייכם.

אבל, אל תחכו.

ההיום, מייד, האל מבקש זאת מכם.

זו כמעט קריאה של 'הצילו' שהאל מבקש, כי הרי הוא אומר :

" הגיע הזמן להציל את כול החוטאים האלה שאינם אוהבים את ישו."

" אתה, אדון le Chanoine¹, שעתיד לקרוא את הדפים האלה, הטף את החרטה לכול

אלה שמעתה יתקרבו אליך, ואמור לכול אלה שיש בהם אמונה, לחזור בתשובה,

כדי להציל את כול החוטאים האלה, שאינם אוהבים את ישו, שלא היה להם אף מבט אחד

בו, הרואים רק את הדברים המלאכותיים- הכסף, הפאר, הנוחות.

אמור להם לחזור בתשובה כדי לגאול את כול אלה מחוסרי לב ורחמנות.

אבל כאשר מאמינים, הכול הוא אחרת.

החיים החד-גוניים שחייתי עם כול הדאגות האלה השתנו ברגע אחד.

אני רואה את ישו בכל.

כי הדבר הקטן ביותר עלי אדמה , ישו הוא שנתן לנו אותו.

כול דבר החי, הנושם, הוא רוח האל, וכלי הרוח הזאת פה למטה, הכול אפשרות.

כולם שוכחים את זאת.

מי חושב על הצלב של ישו ?

התקדמות הגוברת, ששוכחים את הבורא ; האל.

הרי דרך הצלב ישו בא לגאול אותנו מהחטא.

בקרב זה יהיה דרך הצלב, זה שראיתי במו עיני, שישו יבוא לגאול את העולם. דרך

הצלב המהולל הזה שכול העצב, כול הסבל, כול הצער יבואו אל קיצם.

אז, זה יהיה הסוף, השלווה, האושר השלם.

אנו נגלה את כול הנפלאות שהאל הודיע לנו אותן, צריך להשתנות, הגיע הזמן לחזור

בתשובה, תשובה.

שאלתי את עצמי, איך אספר לכוזר את מה שהתרחש.

איך יוכל להאמין לי, אם הפעם לא היה לי כול מסר בשבילו ?

אבל אני בטוחה שזה היה יד המקרה, והיות שהאל אמר לי את זאת, צריך ש L'Abbé

L'Horset ידע.

הלכתי למסה, כרגיל, ביום רביעי זה בבוקר, יום בו אין לימודים, וכאשר יצאתי מהקפלה הקטנה של הפנימייה St Joseph, האדון הכומר יצא גם הוא, דבר שאינו עושה מעולם אחרי המסה.

הוא שאל אותי ; " למה את עצובה ?"

תהיתי, איך יכול היה לדעת שאני עצובה.

הצלב הזה כה מעורר כבוד, כה נפלא, כה מרשים, שאחרי כן איני יכולה שלא לבכות, ואיני יכולה להירדם.

האדון הכומר ראה זאת על פני, אבל לא אמרתי לו זאת מייד, מכול מקום מיהרתי להיכנס הביתה, כדי להאכיל את ילדי הקטנים ואת אימי, כדי ללכת אחר כך ללימוד הדת ב 9:30.

הלכתי אליו למוחורת לומר לו את הכול.

אני יודעת שהאדון הכומר אינו מטיל ספק בדברי.

אני עצמי, לולא ראיתי את הצלב הנפלא הזה, הייתי שואלת את עצמי אם הדבר אינו סיוט, חזיון, חלום. אבל לא, אני יודעת היטב שהצלב הזה כאן, כי מה שאינו מטעה, הם הדברים האלה, כה ברורים וכה מתוקים :
זה דבר ישו, דבר האל.

המראה השלישי

"אמרי לפומר להקים במקום הזה

את הצלב המפואר לרגלי המקדש."

יום חמישי 7 בדצמבר 1972 ב 4:35.

ראיתי שוב את הצלב הנפלא מזדקף בשמיים, בדומה לשתי הפעמים הקודמות, באותה השעה, ובדיוק באותו המקום. ברגע שהצלב עוצב, שמעתי :

"Audiui uocem de caelo dicentem mihi ..."

(שמעתי קול מהשמיים שאמר לי) :

**”אמרי לכומר להקים במקום הזה את הצלב המפואר לרגלי המקדש.
כולם יבואו להתחרט ולמצוא את השלווה.”**

המראה הרביעי

”תראי את הצלב הזה עוד שלוש פעמים.”

יום שלישי 19 בדצמבר 1972 ב 4:35.
הצלב הנפלא שוב הופיע, ושמעתי :

”תראי את הצלב הזה עוד שלוש פעמים.”

המראה החמישי

**”אמרי לכומר שהצלב המפואר, המוקם במקום הזה,
יהיה דומה לירושלים.”**

יום רביעי 20 בדצמבר 1972 ב 4:35.
כמו אתמול, ראיתי את הצלב כמו הפעמים הקודמות, באותה השעה, באותו המקום,
ושוב שמעתי :

**”אמרי לכומר שהצלב המפואר, המוקם במקום הזה, יהיה
דומה לירושלים.”**